

လရောင်ကျူးရင့်

ရတုများအဆက်ဆက်ထိ

အခန်း (၁)

ကားသည် ခြံထဲက ပါကင်မှာ ပဲ စနစ်တကျ နေရာယူ၏။ ပြတော့ ကားထဲက ဆင်းလျှောက်လာကြသည့် ခြေလှမ်းတွေအတိုင်း ဦးသိင်္ခ၏ မျက်လုံးတွေက စူးစိုက်လိုက်ပါနေခဲ့သည်။ ။

ခြေထောက်နှစ်စုံသည် လှပသေသပ်စွာ တူယှဉ်လှမ်းလာခဲ့လျက် ပန်းရုံတို့ ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ ။ ပေါ်တီကိုနဲ့ နီးကပ်လာကာမှ သူ့မြင်ကွင်းထဲကို မျက်နှာတွေကအစ လုံးလုံးလျားလားဝင်၏။

နေရောင်အောက်မှာ ခိုပြာရောင် တစ်ချက်တစ်ချက် လက်သွား တတ်သည့် မျက်မှန်နက်နှင့် လေးထောင့် ဆန်ချင်သော မျက်နှာသည် အဖျားသွယ်တာလေးလည်း မပျောက်။

ငွေရောင်ဖြစ်လိုက် ... ခိုပြာရောင်ဖြစ်သွားလိုက် ဆံနွယ်ပျော့ပျော့ တို့ က ပခုံးသာသာလေးမှာ အောက် ဖျားလေးတွေပဲ ကော့တျက်နေကြ ၏။

အရပ်မြင့်သလောက် ကိုယ်လုံးလှသည် ။ လမ်းလျှောက်သွားစဉ်မှာ မျက်နှာအငဲ့ ဆံစတို့ အနွဲ့နှင့် လှုပ် ရှားမှုတိုင်းက ဆွဲဆောင်နေ။

သူမက ဆံမြိတ်ဦး။

"တော်တော်လှတဲ့ မိန်းမပဲ"

"သိလိုက်ပါတယ် ... သူပုံစံက စားသောက်ဆိုင်က မော်ဒယ်လ်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး"

"အမှန်ဆိုရင် ဒီပုံစံနဲ့ ဒီလောက်ထိ ကျော်ကြားနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားတူ ရွေးလိုက်တာ အိုးပဲနုတ် ခမ်းပဲကို ရွှေခွက်နဲ့ လဲဝယ်လိုက်တာနဲ့ တူမနေဘူးလား"

ဦးသိမ် တင်းခနဲ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ ဘေးမှာ အပြုံးတို့ တလှိုင်လှိုင်နှင့် ရွှင်လန်း တက်ကြွနေပါသော တူတော်မောင်ကို စိုက်ကြည့်၏။

တိုက်ကြီးထဲဝင်သွားကြတဲ့ အထိ ကျောပြင်တွေမှာ သူ့အကြည့်တို့ ကပ်ငြိပါသွားခဲ့သည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ ဖိတ်စာတွေတောင် ဝေပြီးကြပြီ"လို့ မခံချိမခံသာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး

"သိပ်လည်တဲ့ မိန်းကလေး" မကျေမချမ်းနိုင်ခြင်းက သေးသေးကွေးကွေးလေး မဟုတ်။ ဦးစောမောင်ကတော့ ဧည့်သည် ပီပီ သူ မသိသေးသည့် သူများ အိမ်တွင်းရေးအကြောင်းတွေကို နောက် ထပ်စုံစမ်းဝေဖန်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ သူ အံ့ဩနေသည့် စိတ်ကထဲမှာ ဦးသိမ်ရဲ့ တူ 'အရောင်'ဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ မဆုံး။

ဒီလူငယ်ဟာ လူငယ်လေးတစ်ယောက် လို့ လည်း မဆိုနိုင်။ ခေတ်ပ

ညာတတ် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လျက်နှင့် ဤ သူမကိုမှ ရွေးခယ်ခဲ့သည်။ ။

ယှဉ်တွဲသွားရင်တောင် လိုက်ဖက်မှု မရှိလောက်အောင် သူမရဲ့ အလှအပတွေက ပြိုးပြက်လက်နေတာ။ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ အထွတ်အမြတ် ပိုက်ထွေးပြီး ကိုးကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ။

ဘယ်လောက်လှတဲ့ ပန်းမျိုးဖြစ်စေ ခွေးသေးပန်းပင်တွေ ကြားထဲမှာ ပွင့်လန်းလာတဲ့ ပန်းဟာ ခွေးသေး ပန်းခံရခြင်း ကင်းနိုင်မလား။

ဆံမြိတ်ဦးဆိုသည့် သူမသည် အရပ်မြင့်၍ သွယ်နွဲ့ တင်းပြည့်သော ကိုယ်ဟန်နှင့် ဆွဲဆောင်နိုင်သည် ။ နီထွေးဖူးငုံ၍ အမြဲတမ်း ညှို့ရီနေသည့် နှုတ်ခမ်းလွဲတို့ ဖြင့် ဖမ်းစားနိုင်သည် ။

သူမကို သူ တစ်စုံစီမံ ထိုင်ကြည့်ဖူးတာတော့ မဟုတ်ပေ။ အရောင်လက်ထပ်မယ့် မိန်းမအဖြစ်မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာ နှစ်ခါတွေ့ဖူးခဲ့သည် ။

တစ်ခါသည် မော်ဒယ်လ်အမြင့်ဆုံး ကားပေါ်မှာ ပီကေဝါး၍ လက်ပိုက်၍ ။

တစ်ခါက ကားမှတ်တိုင်မှာ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အနက် ကိုယ်ကျပ်စတို ဘောင်းဘီရှည် အနက်နှင့် တစ် ကိုယ်လုံးက နက်စွေးနေကာ မျက်မှန်တက်တပ်ထား၏။

သည် တုန်းကလည်း သူမရဲ့ လှုပ်ခတ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံက ပီကေဝါး၍ လက်ပိုင်၍ သာ။

"ဒါကိုတားဖို့ ကျုပ်အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့တယ်"

ဦးသိင်္ခ အသံပေါ်လာတော့ သူ့အတွေးတို့ ကို ရုပ်သိမ်း၍ "အရောင်က အဲဒီလို ညဉ့်ရှိတာလား"

"အစက မရှိပါဘူး"

ဦးစောမောင်က ပြုံး၍ "ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ ထူးမှ မထူးတော့တာ ထားလိုက်တော့"

"ထားလိုက်ရမှာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်း ပေမဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ကျတော့ အဲဒီ ကစတာပဲ။ သူ့ဘဝ ဘယ်လိုဇာတ် သိမ်းမလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး"

ဒါပေမဲ့ ဦးစောမောင် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အတူလိုက်သွားခဲ့၏။

"ဟာ ... လေးလေး"

နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ နေရာတွေအကျယ်ကြီးကျန်နေအောင် ပခုံးချင်းထပ်မျှ ပူးကပ်ထိုင်နေကြ သည့် မြင်ကွင်းက သူတို့ ဝင်သွားတာ နှင့် ပျက်၏။

အရောင်က ဘေးမှာ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပေမဲ့ ဆံမြိတ်ဦးက နေရာကမ ရွှေ့ဘဲ လက်ပိုက်လည်း မပျက်။

ဦးစောမောင် တစ်ခုတွေးမိရင်း ပြုံးလိုက်မိသည် ။

သူမဘဝ ဘယ်လိုစခဲ့သည် ၊ ဘယ်လိုဆုံးမည် မသိပေမဲ့ နေတတ်သ ည့် စတိုင်လ်ကတော့ အမြဲတမ်း ဩဇာညောင်းလာခဲ့တာမျိုး။

"မင်းတို့ ဖိတ်စာတွေ ဝေခဲ့ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး"

"တို့ ဘက်က မိတ်ဆွေတွေစုံရဲ့ လား"

"ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ စုံပါပြီ ... လေးလေးအတွက် သီး သန့် ချန်ထားတာ ရှိသေးတယ်"

"ဦးသိမ်က ဆံမြိတ်ဦးရဲ့ မျက်နှာကို စိုက်ခနဲကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲကာ

"ငါ့ဘက်ကတော့ မင်းသိထားသလောက်ပါပဲ ... ကျန်နေသေးတဲ့ လူတွေကတော့ ဖိတ်ရင်တော့ လာမှာ ပေမဲ့ ဖိတ်သင့် မဖိတ်သင့်ကို စဉ်းစားရမှာ "

"ပြောနေရင်း အကြည့်က ဆံမြိတ်ဦးထံရောက်တော့ အရောင်မျက်နှာမှာ အားနာဟန်တို့ နှင့် "

"လေးလေးသဘောပါပဲ ... ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလောက် တခမ်းတနား စီစဉ်ပေးတာနဲ့ တင် လေးလေးကို ကျေးဇူးတင်နေပါပြီ။ အဓိကက မင်္ဂလာပွဲပြီးမြောက်သွားဖို့ ပဲ"

"မင်းက အဲဒီလို အဆင့်အတန်း မဟုတ်ဘူး အရောင် ... မင်းအတွက် ဘာမဆို လိုသလောက်ရတယ်/ တော်ပါပြီဆိုတာမျိုး ဖြေသိမ့်စရာမလိုဘူး"

ဦးသိမ် မျက်နှာကြီးမှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ သိသာစွာဖြစ်လာခဲ့ပြီး

"မင်းဘက်မှာ ရော ဖိတ်စာတွေ ဘယ်လောက်ဖြုန်းလိုက်နိုင်လဲ"

ဆံမြိတ်ဦးကို တည့်တည့်ကြည့် မေးကာ

"လှည်းနဲ့ လှေနဲ့ လာမယ့်လူမျိုးတွေ ပါလို့ မရဘူး။ မြိတ်ဂေဟာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မမေ့နဲ့ "

"ဟင် ... ဦး ကိုလား"

မကြားသလို မျက်နှာလွှဲပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်မေးပုံကြောင့် ဦးသိမ် မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည် ။

ဆံမြိတ်ဦးက စဉ်းစားသလို ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ပီကေကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ဝါးသေးသည်။ ။ ပြီးမှ ပါးစောင်တစ်ဖက်မှာ ကပ်လိုက်၍

"ဦးသိခံ လာတာမကြိုက်ရင်တော့ မလာကြနဲ့ တော့လို့ ပိတ်လိုက်မယ်လေ။ ဖိတ်စာက ဦးဘက်ကိုဖိတ် ခဲ့တာ ဆယ့်နှစ်စောင်"

အရောင် ကြားထဲက နေရခက်ကာ ဆံပင်တွေသပ်နေရင်း မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိ ...။

စည်းရုံးဖို့ လည်း မကြိုးစားခဲ့တာ အမှန် ...။ ပြောရမယ်ဆိုလျှင်သူမ အတွက် ကိုယ်သာ အရာရာ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာမို့ ...။

"ဖိတ်စာ သုံးရာကျော်ရှိတာ ဆယ့်နှစ်စောင်တောင် မင်းဘက်က ဖြုန်းနိုင်တာပဲ ...။

"ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖိတ်စာ ဆယ့်နှစ်စောင်နဲ့ လာမယ့်လူ ကတော့ အယောက်လေးဆယ် လောက်ရှိမှာ ပါ။ ... ဒီလိုပွဲမျိုး မတက်ဖူး ကြဘူးဆိုတော့ သူတို့ ရဲ့ ကွပ်ကဲစကလေးတွေပါ ပါမယ်ထင်တယ် ...။

ဦးသိခံ အောက်မေးဖျား လှုပ်သွားတဲ့ အထိ အံ့ကြိတ်သည်။ ။ ဆံမြိတ် ဦးက မပြီးသေး ...။

"ဆိုင်က သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကိုတော့ အရမ်းရင်းနှီးလို့ ဖိတ်စာ နဲ့ မဖိတ်တော့ဘူး ...။ ဖိတ်စာတွေက အကောင်းစားတွေဆိုတော့ တစ် စောင်ပဲလေ ...။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ် ... ဦး ဘက်က လာမယ့်လူတွေက သိ ကွာကျ အရှက်ရစရာတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ..."

"မတော်ချင်လို့ မရပေမဲ့ မခေါ်ချင်ရင် မခေါ်ဘဲ နေလို့ ရတယ် အ ရောင် ... ခူးနေရာ ခူး ... တော်နေရာ တော် ..."

ဦးသိခံ ယတိပြတ် ချေပသည်။ ။ အရောင်က မျက်နှာပျက်လျက် ...

"လေးလေး ..."

"မင်းအဖေ မသေသေးဘူး ... တခြား ဘာကို မှ ဂရုမစိုက်ရင်တောင်
မင်းအဖေကိုတော့ မင်း မေ့ဖို့ မသင့်ဘူး ..."

"ဖေဖေ့ကို ကျွန်တော် ..."

"ဘာမှ မပြောနိုင် ... မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ လူကို ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်
သွားထိုင်ပြီး ခွင့်တောင်း လိုက် တာလား ..."

"လိုအပ်သလို စီစဉ်ရမယ် ... မကောင်းတတ်တာတွေ ရှိလာရင်ပွဲကို
နှစ်နေရာ ခွဲ ..."

"လေးလေး ... အဲဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူး ..."

"ဟုတ်တယ်"

ဦးသိန္နီ မျက်နှာက ဘယ်လိုမှ လျော့မှာ မဟုတ်သည့် ပြတ်သားမှုများ
နဲ့ ဖြစ်သည်။ ။

"မင်းတို့ ကို ပေါင်းဖက်ခွင့် ပြုခဲ့ပြီးပြီ ... ပေါင်းရဖို့ သာ အဓိကဆို
ရင် ဘာမဆို မေ့ထားနိုင်ရမယ် ..."

"ဦး ဘက်ကလား ..."

"ဟုတ်တယ် ..."

"မိဘတွေပါ ပါလား ..."

"မင်းမှာ ရှိသေးလို့ လား မိဘ ..."

"ဦးလေး ရှိသေးတယ် ... ထောင်က ထွက်လာတာ တစ်လတောင် မ
ပြည့်သေးဘူး ... သူ့အတွက် မင်္ဂလာ ရှိအောင် လက်ထက်ပွဲမင်္ဂလာကို
သေချာတက်ဖို့ ပြောထားတာ ..."

"ဆံမြိတ်ဦး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ..."

"အရောင့် ကို လက်ထပ်တာ မင်းမှာ တခြားရည်ရွက်ချက်ရှိနေသလား ..."

"လေးလေး ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ... ကျွန်တော်မင်္ဂလာပွဲကို ချောချောမောမော ပြီးပါရစေ ... ဦး ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကတည်းက ဘာတွေဖြစ်လာလာ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ တွေးထားပြီးသား ..."

"ဟေ့ ... မစိုက်လို့ မရတာတွေ ရှိတယ် ... မှိုင်းဝနေတဲ့ မီးပုံးပျံကြီးလို မီး ဘယ်မှာ ငြိမ်းငြိမ်း ... ဘယ်မှာ ကျကျဆိုတဲ့ မိုက်ရူးရဲစကားတွေ လာမပြောနဲ့ ..."

"ကဲ ... ကဲ ကိုသိင်္ခကလည်း စိတ်ကို ထိန်းပါဗျာ ... လူငယ်တွေဆိုတော့ ပြောမှား ဆိုမှားရှိတတ်တာ ပဲ ..."

ဦးစောမောင် မနေသာတော့ဘဲ ပြေရာပြေကြောင်း ဝင်ပြောရင်း မျက်လုံးက ဆံမြိတ်ဦး ထံ ရောက်၏။

သူမကတော့ တူဝရီး ထပ်သတ်သတ်ဆိုသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ဝိကေဝါးလည်း မပျက် ...၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံလည်း မရ ...။

ထို့ပြင် ဦးသိင်္ခ ၏ ဒေါသတွေကို အေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေပုံက ခံစားချက်မဲ့နေသလိုလို ... အေးစက် နေသလိုလို ...၊ အံ့ဩဖို့ တော့ တကယ်ကို ကောင်းပါ၏။

"ကဲ ... ဒီက တူမကလည်း အရောင့်ကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ ...၊ နှစ်ဖက်

စလုံး ဒေါသပါ လာပြီဆိုရင် ပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်တတ်တယ် ...
ငယ်တဲ့ လူက ရှောင်နေလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် ..."

"ဦး တို့ က ခုမှ အပြင်က ပြန်လာတာ ဘယ်ကို ခေါ်သွားရမှာ လဲ ...
အန်ကယ်လ်လည်း ဧည့်သည် ပဲလေ ..."

ဦးစောမောင် ကိုယ့်စကားကို ဘယ်လို အဖက်ဆယ်ရမှန်းမသိဖြစ်
သွားသည် ။ ထို့ကြောင့် ဒေါသထွက် နေသည့် ဦးသိမ် ၏ စက်ကွင်းက
တိုက်ရိုက် ကျရောက်လာခဲ့ပြီး ...

"ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲဒီလို သတ်မှတ်ရင်လည်း ဆူပူနေတဲ့ အိမ်မှာ ငုတ်
တုတ်ထိုင် ကြည့်မနေနဲ့ တော့ ... မင်းတော်ရာမှာ သွားနေလိုက် ..."

"ဦး ဘယ်မှာ နေရမယ်ဆိုတာ ဦးသိမ် မပြောခင်တည်းက သိတယ် .
.. အဲဒါကြောင့် အရောင့် ဘေးမှာ ထိုင်နေတာပါ"

ဦးသိမ် မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ကားတက်လာကြ၏။ ဆံမြိတ်ဦး
က အေးစက်စက် နိုင်လျက် ...

"မင်း ... မင်းဟာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောရဲလွန်းတယ် ... လုပ်ရဲတယ် ...၊ မ
င်းလို မိန်းကလေး ..."

"ဦး လို မိန်းကလေး ဦး ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောမလို့ လား ...၊ ဒါလည်း
ဦးသိမ် မပြောခင်တည်းက သူများ တွေ ပြောနေကြတဲ့ စကားပါ ...၊ ဦး
ကတော့ ဘယ်မှာ ရောက်နေနေ ကိုယ့်ရဲ့ ရပ်တည်နိုင်ခွင့်ကို ကိုယ် ဘာ
သာယူ တယ် ... ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ကိုယ့်နေရာမှာ သူများ ပေးတဲ့ နေရာမှာ ယူ
လိုက်ရတာမျိုး အားနာနေဖို့ မှ မလိုတာ ...၊ အဲဒါ ကြောင့် ပဲ ဦးမှာ
ကျေးဇူးတင်တတ်တဲ့ အကျင့်လည်း မရှိဘူး ..."

သတ္တိအရာပြောင်မြောက်ပါသော ဆံမြိတ်ဦး ...၊ သူများ ထက်ကိုထူး

ပါပေသည် ။ ဦးစောမောင် မသိမသာ ခေါင်းခါမိရင်း နေရာမှ ထရပ်
လိုက်သည် ။

"ကဲ ... ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦးဗျာ ... နောက်မှ ပဲ တွေ့ကြတာပေါ့ ..."

ဦးသိမ် သူ့ကို ပြန်ပြီး နှုတ်မဆက်အားတာကို နားလည်နေကာ ပြော
ပြီးတာနှင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည် ။

သူတို့ တွေ ပြီးတာ မပြီးတာကို မသိ ...၊

အခန်း (၂)

"မသိလို့ တော့ မရဘူး ဦး ...ဒီအခြေအနေထိ နင် ငါ့ကို မသိဘူး ပြောပြီး ထားခဲ့မှာ က ရက်စက် လွန်းတယ် ..."

"ဘာ ရက်စက်တာလဲ"

"နင့်ကို ငါ တောက်လျှောက် မျှော်လင့်လာခဲ့တာ ..."

"ငါက မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးနေခဲ့လို့ လား ..."

"ဦး ..."

"ဘာလဲ ..."

"နင် ခုပဲ သူများ နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ် ..."

"တက်ခေတ် ..."

ဒေါသသံလေးနှင့် ခေါ်ကာ ဦး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ။ တက်
ခေတ်က မော့ကြည့်နေပြီးမှ ထရပ် လိုက်ကာ ...

"နင် ငါ့ကိုဆိုရင် ဒီတိုင်း ဆက်ဆံခဲ့တာချည်းပဲ ဦး ..."

"အေး ... နောက် မဆက်ဆံတော့ဘူး ... နင့်ကို ငါ ပြောနေတာတွေ
လည်း မေ့လိုက်တော့ ...၊ ငါ ခင်းတဲ့ ဇယား ငါ့ဟာငါ အကွက်ရွှေ့မယ် .
.."

"ဦး ... နေဦး ..."

တက်ခေတ်က လက်ကို အမိအရ လှမ်းဆွဲသည် ။ဦးကဆောင့်ခါချပြီးမှ ရပ်နေကာ ...

"နောက်ကို ငါ့အတွက် ဦးနှောက်ခြောက်စရာ မေးခွန်းတွေ ထပ်မမေးနဲ့ တက်ခေတ် ... ချစ်တာ မေတ္တာ တွေထက် ပိုရှုပ်ထွေးတာတွေ ငါ့မှာ အများကြီးပဲ ..."

"ဟုတ်ပါပြီ ... နင့်သဘောပါ ...၊ ငါက အစတည်းက နင့်သဘောဆန္ဒကို ဘာမှ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကောင် ... "

ဒီလိုကျတော့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည် ။ တက်ခေတ်ရဲ့ မျက်နှာကို ခပ်စောင်းစောင်း ပြန်ခဲ့ ကြည့်မိရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန်လှည့်ရပ်ကာ ...

"ငါ့ဘဝ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် သူ့ကို လက်ထပ်ရမယ် ... ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ အပျက်မခံနိုင်ဘူး ... အဲဒီတော့ နင့်ကိုယ်နင် နောက်ကွယ်မှာ ရောက်နေရတယ်လို့ သဘောမထားရင် စိတ်ချမ်းသာရမှာ ပဲ ..."

"အေး ... ငါကတော့ နင့်ကို မနိုင်လို့ သာ ကြည့်နေရမှာ ... ဟိုကောင့်လက်ထဲမှာ ချောင်ပိတ်မိတဲ့ အဖြစ် မရောက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ လမ်းကြောင်းရှာမှ ပဲ ..."

"ဘာ ... "

"နင် လက်ထပ်မှ ပဲမို့လား ... ငါ မတားဘူးဆို ပြီးရောပေါ့ ..."

"တက်ခေတ် ... ငါက နင့်ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် တိုင်ပင်ဖို့ လာခဲ့တာ ..."

"ဟွန်း ..."

တက်ခေတ် မျက်နှာက နာကျင်မှုတွေနဲ့ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ် ဖုန်းလာ
တော့ ဖုန်းထုတ်ကိုင်ရင်း ဦးကို ကြည့်ကာ ...

‘ခဏ ပြန်ထိုင်ဦး ...’

ဖုန်းကိုင်ရင်း ဝရန်တာဘက် ထွက်သွား၏။

"ဦးထွန်းရေ ... ဆောရီးဗျာ ... ကျွန်တော် နည်းနည်း အလုပ်ရှုပ်နေ
လို့ ပါ ..."

" "

"ဟုတ်လား ... ဒီညနေ အရောင်းအဝယ် တကယ်ဖြစ်မှာ လား ..."

" "

"ဪ ... လာရမှာ ပေါ့ ... ဟင် ... အဟွန်း ..."

တံခါးနားရောက်မှ ဦး ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

"သူကတော့ ပါချင်မှ ပါမှာ ..."

" "

ဦးကလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုဖာမှာ အိမ်နဲ့ ထိုင်လိုက်
ကာ ခြေချင်းချိတ်၍ လက်ပိုက် နေ၏။ ခဏကြာမှ တက်ခေတ် ပြန်ရောက်
လာပြီး ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်မှ တင်ထားလိုက်ရင်း ...

"ဘာမှ မစားချင်ဘူးလား ... ဒေါ်စိုးကို တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်း လိုက်လေ
..."

"မစားချင်ဘူး ... ပြန်မယ် ..."

"ဘာလဲ ... စိတ်ဆိုးတာလား ..."

"မဆိုးပါဘူး ... အလုပ်ကိစ္စကိုပြော ... ဒီညနေ ဖြစ်မှာ တဲ့ လား ..."

"အင်း ... သူတို့ က နင့်ကို ပါစေချင်တာ ..."

"မဖြစ်ဘူး ... ငါ ဒီညနေ သွားမှ ဟိုမှာ မင်္ဂလာပွဲအမိ ပြန်ရောက်ရမှာ ..."

"မရောက်လို့ ပျက်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ ..."

"နင် အဲ့လောက်တောင် ငါ့ကို ကူညီချင်စိတ် ရှိနေတာလား ..."

"ဟ ... ဒီထိ လိုက်ကူညီချင်နေရအောင် ငါက အခြောက်မှ မဟုတ်တာ ... ကိုယ့်ပြိုင်ဖက်ကို ဘယ်ကောင် မှ ပြေးနမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

ဆံပင်တိုတို သေသေသပ်သပ်နှင့် အသားလတ်လတ် အရပ်အနေတော်ရှိသော တက်ခေတ်ရဲ့ ပုံစံက ဒီလို ဂျစ်တီဂျစ်ကန်တွေ ပြောတတ်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ တော့ နည်းနည်းမှ မတူပေ ...။

ယဉ်ကျေးမှု သိတတ်လိမ္မာမှုများ နှင့် ပညာတတ်လူငယ်တစ်ယောက်လို ရှင်းသန့် စိုပြည်နေပါလျက် ...

"နင့်ကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ရသလဲ နင် သိပါတယ် ဦးရယ် ... ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့တာ အခု နင် တခြားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မှာ ပဲဆိုတာထိ ..."

"အားလုံး ငါ့ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပဲ တက်ခေတ် ... နင် အဲဒါတွေ ထပ်မပြောနဲ့ တော့ ...။နင် ပြောလေ ... ငါ့ဆီက ရက်စက်တဲ့ စကားတွေပြောရဖို့ သေချာလေပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါ့အလုပ်ကို ငါ ပြီးဆုံးတဲ့ အထိ ဆက်လုပ် မှာ ..."

"ငါကလည်း နင့်အမုန်းခံပြီး မတားတော့ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ ငါ မပြေလည်မှုတွေ ရှိလာကြမှာ ကြုံပြောရဲတယ် ..."

"နင် မပြောခင်ကတည်းက ငါသိပြီးသားပါ ...၊ ဘာမှ ရှိမနေစေချင် တော့ နင် ငါ့ကို ..."

"ဘာလဲ ... မေ့ခိုင်းမလို့ လား ...၊ သဝန်တိုတာတွေ စိတ်ပျက်တာလို့ ရော ကဲ့ရဲ့ ချင်သေးလား ..."

"ဘာတွေပြောပြော နင်ကလည်း ဒီပုံစံပဲမို့လား ..."

"ဦး ..."

တက်ခေတ်က ဦး ရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။

ဦး က 'ကျွတ် ...'ခနဲ စုတ်သပ်ပြီး လက်ကို ခါချပစ်ကာ ...

"စကားပြောရင် လက်မပါစမ်းပါနဲ့ ..."

"လုပ်ပါ ... နင် ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်စမ်းပါ ...၊ ငါက နင့်မျက်လုံးထဲမှာ ယောက်ျားအဖြစ်တောင် ရှိသေးရဲ့ လား ..."

"အဟွန်း ..."

"အဲလို မရယ်နဲ့ ...၊ ဟားတိုက် ရယ်ချလိုက် ..."

"ငါမှ မရယ်ချင်တာ ..."

"ဒီမှာ ဦး ... နင် သိချင်းဆိုနေတည်းက ငါ့မှာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခများ ခဲ့ရသလဲ ...၊ နင် ဒီလောက်ထိ လှနေတာ နင် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေသမျှ မထိခိုက် မပျက်စီးအောင် ငါ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ပြေးလွှားနေခဲ့ရတယ် ... "

"ခုကစပြီး မပြေးလွှားနဲ့ တော့ ..."

"နင် ဒီကောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိုပဲ ..."

"တော်တော့ တက်ခေတ် ..."

ဦးထအော်လိုက်တော့လည်း သူ ပါးစပ်ပြင်ရင်းနဲ့ ပဲ အသံတိတ် သွားခဲ့ရသည်။ ။

ပြီးမှ တံတွေးမျိုးချလိုက်ပြီး မချင့်မရဲ လေသံနှင့် ...

"ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကို ငါတို့ ဘာမှ ပြန်မရ ..."

"ဘာလို့ မရရမှာ လဲ ...၊ ငါက ငါးမရ ရေချိုးပြန်ရုံနဲ့ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ချောင်းကိုပါ ပြာကျအောင်မီးရှို့မှာ ... "

"နင် ငါ့ကိုတော့ နည်းနည်းမှ ပြန်ကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး ... နင့်အတွက် ငါ ... "

"ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက် ... ငါ့အတွက် ငါတောင် မပူဘူး"

"နေဦး ... ဦး ..."

"တော်ပြီ ... ပြန်မယ် ..."

ဟိုဘက်က ထထွက်သွားတော့ တက်ခေတ် ဆိုဖာတွေ ဒီဘက်ကနေ အပြေးအလွှား ထလိုက်ဆွဲသည်။ ။ ဦးက လက်ကို အထိမခံဘဲ လွှဲရှောင်ပစ်ပြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်၍ ...

"နင် လိုက်မလာခဲ့နဲ့ ... "

"ဦး ... ငါပြောချင်တာက ..."

"မပြောနဲ့ ..."

"ငါလိုက်ပို့မယ် ..."

"မပို့နဲ့ ... နင်နဲ့ ငါ မပြေလည်မှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ ပဲလို့ တွက်
ထားပြီးသားမို့လား ...၊ အဲဒီအတွက် ပြင်ဆင်ထားလိုက် ..."

"ဟာကွာ ..."

တက်ခေတ် ဒီတိုင်း ရပ်ကြည့်ပြီး ကျန်နေခဲ့သည် ။

ပြောသွားလိုက်ပါ ...၊ နင် ကျေနပ်သလို လုပ်သွားလိုက်တော့ ဦး ...၊

ငါ့ကိုဆို နင် အမြဲတမ်း အနိုင်နဲ့ ပိုင်း ... ၊

အခန်း(၃)

မင်္ဂလာပွဲက ခြိမ်းခြိမ်းသဲမျှ စည်ကားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဦး ဘက်က ဘယ်လူကြီး ဘယ်ဆွေမျိုးမှ မပါ ... ၊

"သမီးလေးက လှလိုက်တာကွယ် ... သူများ တွေလို မဝတ်ဘဲနဲ့ ပန်းသွေးရောင် ရဲရဲလေးနဲ့ ..."

"ဟုတ်ပဲ ... သမီးရဲ့ မိဘတွေရော ... မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ ..."

ချီးမွမ်းသံတွေကြားထဲက မေးခွန်းတွေ ပါလာတာ ကြားတော့ ပရိသတ် ဗိုလ်ဘုံအလယ်မှာ နှုတ်ဆက် ဧည့်ခံ နေသည့် ဦးသိမ် မျက်လုံးတွေ ဒီဘက်ကို တန်းခနဲ ရောက်လာ၏။

မျက်နှာ ချင်း ဆိုင် မှာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရယ်မော စကားပြောနေသည့် အရောင် မျက်နှာလည်း ဒီဘက် ရောက်လာ၏။ ဆံမြိတ်ဦးရယ် ... ဦးသိမ်နဲ့ အရောင် တို့ တြိဂံပုံ မလှမ်းမကမ်း အကွာအဝေးမှာ မျက်လုံး ချင်း ဆုံသွားခဲ့ကြပြီး ...

"ဦး က မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူး အန်တီ ..."

"ဟုတ်လား ...ဆောရီးနော် သမီး ...အေးပေါ့ကွယ် ...အုပ်ထိန်းသူလည်း မိဘအရာမှာ ထားလို့ ရတာပါပဲ ... အန်တီတို့ က သမီးဘက်က အုပ်ထိန်းသူ မမြင်လို့ မေးမိတာပါ ..."

"အုပ်ထိန်းသူရော ဆွေမျိုးတွေပါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖိတ်ခဲ့တာ ..."

"ဟင် ... ဘယ်လို"

"ဟုတ်တယ် ...ဦး ဘက်က ဆွေမျိုးတွေက ..."

ဦး စကားမဆုံးခင် ဦးသိမ် ဖျတ်ခနဲ အနားရောက်လာကာ ...

"နယ်မှာ လေ ...သူတို့ လာကြသွားကြမှာ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ ဘူးဆိုလို့ ... ၊ လက်ထပ်ဖို့ ကလည်း ဒီအချိန်အခါ သတ်မှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေတာနဲ့ ..."

"ဪ ... "

ဒါက သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်ကြီးမို့ မေးသည့် လူတွေ ဟန်ဆောင်ပြီးရယ်၍ ခေါင်းညိတ်ဖို့ တောင် မေ့နေ ကြ၏။

လောကမှာ အထီးကျန် တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတဲ့ လူတွေတောင်မှ မိဘလို လေးစားခဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ...

ဆွေမျိုးကဲ့သို့ အုပ်ထိန်းလာခဲ့တဲ့ သူတွေ စသဖြင့် ဒီလိုအရေးမျိုးမှာ ဦးဆောင် ပါဝင်လာ တတ်ကြတာ...

"တောက်"

မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနှင့် ဦးသိမ် တက်ခေါက်သံက ဦး နားထဲကို ပြတ်ရှုစွာ ဝင်လာ၏။

"မောင့်ဦးလေးက ဦးကို တက်ခေါက်တာလား ..."

"ကဲပါ ဦးရယ် ... ပွဲလည်း မပြီးသေးဘူး ... ခဏ အောင့်ထားလိုက်ပါကွာ ..."

ပရိသတ်ရှင်းသွားပြီ ထင်ပေမဲ့ မိတ်ဆွေရင်းဆိုတဲ့ လူတွေကတော့ ဝို

င်းဖွဲ့ရယ်မောနေကြတုန်း ဖြစ် သည် ။ ဦးက အရောင် ဆွဲထားသည့် လက်လေးကို ပြန်ရုန်းလိုက်ကာ ...

"ပွဲပြီးသွားရင် အောင့်စရာ မလိုတော့ဘူးလား ..."

"ခက်တော့တာပဲ ဦးရယ် ..."

"မခက်ပါဘူး ... မောင့်ဦးလေးကို ဦးဘာတစ်ခုမှ ကလန်ကဆန် မလုပ်ခဲ့ဘူး ... အားလုံး သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ ... ဘာတွေဖြစ်ပေးနေနေ ... အကျေနပ်နိုင် ဖြစ်နေတာက သူ ..."

ဦး တစ်ကိုယ်လုံး ပန်းသွေးရောင်နဲ့ ပတ္တမြားတွေချည်း ဆင်ထားတာ အရောင်တွေ ပြေးနေသလား ထင်ရသည် ။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ ဆောင်မယ်ဆိုတော့လည်း မဟုတ် ...၊

မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်မယ်ဆိုတော့လည်း ဆံထုံးကြီး မထုံးချင်ပါဘူး ဆိုပြီး ဆံပင်ကို ဒီတိုင်း ချထား၏။

ပြီးတော့ လက်ကိုင်ပန်းကို ရွှေသားနဲ့ နန်းဆွဲပြီး စိန်နဲ့ ပတ္တမြား သုံးထားခဲ့သည် ။

လုပ်ချင်တာရှိရင်လည်း ဇွတ် ...၊ ပြောစရာရှိရင်လည်း ဘာကိုမှ မကြောက် ...၊

ဒါကို လေးလေးကလည်း ထောင့်စုံကနေ ကြည့်ပြီး အမြင်မတော်တာတွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့၏။

ကြားကနေ သူ ဘယ်လို စေ့စပ်ဖျန်ဖြေရမုန်းလည်း မသိတော့ပေ ...

။

"အရောင် ... ငါတို့ ပြန်တော့မယ် ...၊ ဘယ်လိုလဲ ... ဒါနှစ်ပါးသွား

ကရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး နော် ... "

"ဟုတ်တယ် ... အားလုံးပြန်ကုန်ပြီ ...၊ လာ ... လိုက်ခဲ့တော့ ... ငါ တို့ မင်းကို နှိပ်စက်မလို့ တမင်စောင့် နေတာ "

စားပွဲဝိုင်းကနေ လက်ယပ်ခေါ်နေတဲ့ သူက ခေါ် ... ၊ အော်တဲ့ သူ အော်နှင့် ပွဲအပြီးကို စောင့်နေတဲ့ လူတွေ က တကယ့်ကို ပြောမရ ဆိုမရ အုပ်စု ...။

"ဒီလောက် တစ်ဝတစ်ပြ စားသောက်ပြီးမှ ပဲ ပြန်ကြတော့ကွာ ..."

"အံ့မာ ... မရပါဘူး ..."

"ဦး ... ညီမ သွား ... ခဏ ဝင်သွားပြီး အဝတ်စားလေး ဘာလေးလဲ ...၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေလိုက် ... ဒီကောင့်ကို ခဏလေးပဲ ခေါ်သွားမှာ ...
"

ဒီလူတွေနဲ့ သိနေသဖြင့် ဦးက ဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးနေ၏။
သိမ်းဆည်းသူတွေနဲ့ ဒီစားပွဲ တစ်ဝိုင်းပဲ ရှိတော့တာမို့ ဦးကို အထဲသွားပို့ ပြီးသူ လိုက်သွားရတော့မယ့်အဖြစ်က သေချာနေပြီဖြစ်ကာ ...

"ဟုတ်ပြီကွာ ... ကဲ ခဏစောင့် ..."

"ကိုယ်တို့ ကတော့ မစောင့်နိုင်ဘူး အရောင် ... ပွဲပြီးပြီလို့ ထင်ပေမဲ့ ကိုယ်ရောက်လာမှ ပြီးမှာ လို့ ထင်ထားတဲ့ အတွက် အမီလာခဲ့တာ ..."

ဘယ်သူမှန်း မသိ ...၊ ဘယ်လိုလုပ် အနားရောက်လာမှန်း မသိ ... ၊

လူပုံစံက သန့်သန့်ချောချောနှင့် သူ့ဘေးမှာ လူတစ်ယောက် ပါနေ သေးသည် ။

"မင်းက ဘယ်သူလဲ ..."

"ငါလား ..."

"ဟုတ်တယ် ... မင်းကို ငါ မသိဘူး ..."

"သူ သိပါတယ် ..."

ဦး ကို မေးဆတ်ပြောပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ...၊

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမျက်နှာလေး ပျက်နေကာ လှုပ်ခတ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာတို့မှ ...

"တက်ခေတ် ..."

နာမည်တစ်ခုကို သေချာရေရွတ်လိုက်သည်။ ။ ဦးနဲ့ ဒီကောင် တစ်ခုခု ပတ်သက်နေတာ သေချာပြီ ...၊

အခြေအနေကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည့် ကိုယ့်မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ အရောင့် မျက်နှာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး ...

"ဦး နဲ့ အသိတွေလား ..."

ဦးက မဖြေဘဲ ပျက်သွားသည့် အမူအရာတွေကို အဖတ်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားနေပုံဖြင့် မျက်နှာလွှဲမလို ဖြစ်ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာသည်။ ။ ပြီးတော့ တက်ခေတ်ကို စိုက်ကြည့်၍ ...

"ဘာလာလုပ်တာလဲ ..."

"ငါ လာသင့်လို့ လာတာလေ ...၊ နင့်ကို ငါ ပြောပြီးသားပဲ ... နင်နဲ့ ငါ အဆင်မပြေမှုတွေ ရှိလာဦးမှာ ပါဆိုတာ ..."

ပြောပြီး ဘေးကလူတွေကို ဝေ့ပတ်ကြည့်ကာ ...

"ဒီလူတွေရှေ့မှာ ငါပြောရမှာ လား ...၊ မပြောနဲ့ ဦးဆိုရင် သုံးမိနစ် ထပ်စောင့်ပေးမယ် ... ဒါနင့် အတွက် ချန့်(စ်) နော် ..."

"အရောင် ... ငါတို့ သွားမယ်ကွာ ... နောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ... မင်း ဆက်ဆက် နော် ..."

မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောလက်စအရှိန်မပျက်ပုံစံ တမင်ပြီး ရယ် နှုတ်ဆက်သွားပေမဲ့ မျက်လုံး တွေက ရယ်မြူးရိပ်မရှိဘဲ စူးစမ်းနေ ဆဲနှင့် ...

"သွားမယ်ဟေ့ ..."

နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သူကတော့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးမို့ နှုတ်ဆက်ရင်းနဲ့ 'ရရဲ့ လား ... 'ဆိုသည့် အသံတိတ်မေးခွန်းကို မေးဆ တ်မေးသည်။ သူ နှုတ်ဆက်ပြီးနှင့် လက်ပြ၍ ...

"အိုခေ ..."

ရောက်လာသူ၏ မျက်နှာသည် အပြီးယဲ့ယဲ့နှင့် နာရီကြည့်လိုက် ... ဦးကိုကြည့်လိုက် ...၊

"ရပြီ ... ဘာများ ပြောစရာရှိလို့ လဲ ...၊ ငါ့ကိုလား ... ဦးနဲ့ လား ..."

"ဦး နဲ့ ဆိုရင် မင်းက ဦးကို ထည့်ပေးလိုက်မှာ လား ...၊ ပြောဆိုဆွေ နွေးပြီး ပြန်ပို့မှာ လေ ..."

အရောင် မျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုက ထိန်းချုပ်မှု ကင်းစွာဖြင့် ...

"ဦးရဲ့ ကိစ္စအဝဝက ငါနဲ့ သက်ဆိုင်သွားပြီဆိုတော့ ဘာကိစ္စကိုဖြစ်ဖြ စ် ငါမပါဘဲ ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး ..."

"ဟွန်း ... ကောင်းတယ် ... ဒါဆို အခု သက်ဆိုင်နေတဲ့ မင်းကို အ ခုထိပိုင်ဆိုင်နေဆဲဖြစ်တဲ့ သူရဲ့ ခင်ပွန်းက ပြောမယ် ...၊ ဦးကို ခု ချက်ချင်း ငါ ပြန်ခေါ်သွားလို့ ရတယ် ..."

"ဘာ"

"ဦးက ငါနဲ့ လက်ထပ်ထားတာ"

နားထဲမှာ မိုးကြိုးခွင်းသွားသလို မြည်ဟည်း ကျန်ရစ်၏။ တက်တစ်ချက် ခေါက်၍ အိမ်ထဲ လှည့်ဝင်သွားခဲ့သော လေးလေးသာ ဒီနေရာမှာ ရှိနေခဲ့လျှင်မလွယ်။ သူ ဦးရဲ့ မျက်နှာလေးကို အထိတ်တလန့် ကြည့်မိသည် ။ ဦးက နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို တင်းကပ်နေအောင် ဖိပိတ်ထားရာမှ မျက်နှာမော့လိုက်ပြီး

"နင် ဘာလိုချင်တာလဲ ... "

"နင့်ကိုလေ"

"အပိုတွေမပြောနဲ့ တက်ခေတ် ... နင့်ရဲ့ လက်ရှိဘဝကို ငါသိတယ် ... နင် ငွေလိုချင်နေတာမို့လား"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

"တက်ခေတ် ... "

အရောင်က တက်ခေတ် အားပါးတရ ရယ်နေသည့် ပခုံးကို ဆောင့်တွန်း ပစ်လိုက်သဖြင့် ရယ်သံပါ တိခနဲ ရပ်၏။

"မင်း ... ဒီမှာ လာပြီး ဟားတိုက် ရယ်စရာမလိုဘူး ... ခုလို မင်းရောက် လာပြီး မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြလိုက် တာနဲ့ ငါက လန့်ဖျပ်ပြီး တုန်လှုပ်သွားမယ် ထင်လို့ လား ... "

"မဖြစ်ဘူးဆိုရင် မင်းက လူထူးဆန်းပဲ"

"ဟုတ်တယ် ... မင်း မမြင်ဘူးရင် မှတ်မိအောင်ကြည့်သွား ... ဦးကို ငါ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့တဲ့ ထဲမှာ ရန်သူမျိုးငါးပါးအပြင် ကံသုံးပါးစ

လုံးနဲ့ အရသာခံကျူးကျော်စော်ကားပြီး အမြတ်ထုတ်မယ့် လူမျိုးတွေပါ
ပါ တယ် ... အဲဒီတော့ လေလုံးရိုက်တိုင်း တိုက်စားမယ့်လေပဲလို့ တွေး
ပြီး ကြောက်စရာမလိုပါဘူး"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရယ်ချင်လာပြန်ပြီ ... တိုက်စားမှာ မ
ကြောက်ရင်လည်း ငါ ရယ်တာကိုမတား နဲ့ ပေါ့ကွာ ... ဟား ... ဟား"

"တက်ခေတ်"

ဦးရဲ့ ဒေါသသံလေးက သူမလက်ထဲမှာ ဘယ်ညာပြောင်းသွားသော
ပတ္တမြားခိုင်၏ ရောင်စဉ်တွေအတိုင်း ပြူးပြက်လက်သွားခဲ့သည်။ ။

"နင် အခုဘာလာလုပ်တာလဲ ... နင့်မှာ အချိန်တွေ သိပ်ပိုနေသ
လား ဟင် ... "

"ဘယ်ပိုမလဲ ... နင့်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခဲ့ရတာ ဖတ်ဖ
တ်ကိုမောလို့ ... ဒါတောင် လက်ထပ် ပွဲပြီးမှ ငါရောက်လာခဲ့တယ် ... "

"အဲဒီတော့ ဆက်ပြော ... "

"ပြောစရာရှိတာက နင်က ငါ့မိန်းမဆိုတာပဲ"

"နင် ... "

ဦးရဲ့ လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွားသည်။ ။ တက်ခေတ် လန့်ဖျပ်
ကာ နောက်ဆုတ် ရှောင်လိုက်သဖြင့် ထိုလက်ကို အရောင်က ကြားဝင်
ဆွဲထားလိုက်ကာ ...

"မလုပ်နဲ့ ဦး ... ဒီလိုဖြေရှင်းရမယ့်ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး "

"လုပ်လေ ... ငါ့ပါးပေါ် နင့်လက်ရောက်တာနဲ့ ဒီပွဲကို အစကနေ

ပြန်ဖျက်ပစ်လို့ ရတယ်ဆိုတာ နင် သိ အောင်လုပ်ပြမယ် ... "

"တောက် ... "

တက်ခေတ်က ဒေါသပြင်းသွားသည့် အကြည့်နှင့် အရောင့်ကိုပါ လှည့်ကြည့်ကာ

"မင်း မှတ်ထား အရောင် ... ငါ့အတွက် ငွေထက် လိုအပ်တာတွေအများကြီးရှိတယ်။ နံပါတ်တစ်က ဆံမြိတ်ဦးပဲ ... ဒါပေမဲ့ သူ ငါ့နောက်ပါလာလည်း ပြဿနာက အေးအေးချမ်းချမ်း ခရီးဆက်ဖို့ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ ရှိပေစေတော့ ... တစ်ခုပြောခဲ့မယ်"

စကားကို လေးနက်စေလိုခြင်းကြောင့် နောက်ထပ်ခြေလှမ်းဆုတ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်ညှိုးထိုး၍

"မင်း အရမ်းပျော်နေတိုင်း ... ဟောဒီမိန်းမ ငါ့ကို မေ့နေတဲ့ အချိန်တိုင်း ... ငါ့ကို မေ့ထားလို့ မရဘူးဆိုတာ ငါသတိပေးနေမယ် ... မင်း ပျော်နေတာတွေကို ဖျက်ဆီးမယ် ... ငါပြန်ယူမှာ အဲဒါတွေပဲ ... "

ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲပြန်လှည့်သည် ။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်နေရင်း မျက်နှာ မဲ့မဲ့နှင့် ...

"ငါတို့ချင်း မမေ့အောင် ခဏ ခဏ တွေ့ကြတာပေါ့ ... "

အခန်း (၄)

"ဟုတ်တယ် ... လက်ထပ်ခဲ့တယ် ... ဒါပေမဲ့ ခုလိုပဲလေ ... "

"ဘာ...."

"ဦးလိုမိန်းကလေးမျိုးကို လက်ထပ်ခဲ့ပေမဲ့ဖြစ်လာရင် ဒီအတိုင်းပါပဲ ... သူများ နဲ့ ယူသွားပြီဆိုရင် လည်း မနာလိုဖြစ်ကြပြန်ရော ... ဘာလဲ ... မောင် ... မောင်က ဦးကို ရွံသွားတာလား"

အရောင်က ခေါင်းခါသည် ။

ပြီးတော့ ဦးရဲက မလေးနက်ခြင်းတွေကို ယူကျုံးမရစွာဖြစ်ရင်း စကားလုံးတွေ တန်ဖိုးကြီးအောင် ဘယ် လိုတန်ဆာဆင်ရမလဲ စဉ်းစားမိ၏။

ဆံမြိတ်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ရင်းနှီးချစ်ခင်မိတဲ့ ယောက်ျားတန်ဖိုးမထားဘဲ ပစ်ရက်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံဖို့ ခက်လောက်အောင် သူမအလှက နုသစ် လတ်ဆက်နေသည် ။

ဘယ်လိုပန်းတွေနဲ့ မှ ရောချမွှေနှောက်၍ မရသော လှ၍ မွှေးနေသည့် ပန်းမျိုးနွယ်လိုမျိုး ...

"မင်းကို သူထားသွားတာလား"

" မဟုတ်ဘူး ... ဦးကပဲ လမ်းခွဲခဲ့တာ"

"သူက သဘောတူတယ်ပေါ့"

"မတူလို့ လိုက်နှောင့်ယှက်တာပေါ့"

"မင်း အဲဒီလိုမပြတ်သားခဲ့ဘဲနဲ့ မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ... "

"ဘာလဲ ... မောင်က ဦးလိုမိန်းကလေးနဲ့ ဒီလို တခမ်းတနား လက်ထပ်ခဲ့တာကို နောင်တရနေတာ လား"

သူ ခေါင်းခါမိပြန်သည်။ ။

"မင်း တွေးသင့်တာတွေကို မောင်တွေးကြည့်နေတာ ... မောင့်စိတ်ကူးထဲမှာ မင်းရဲ့ တန်ဖိုးကိုတွက်ချက် ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် အခု စိတ်ညစ်သွားပြီမို့လား ... အဲဒီတော့ တစ်ခုခုပြောပါ ... မောင်ဘာဖြစ်ချင် သလဲ ဆိုတာ"

"မင်းက ဘာကို ကြားချင်နေတာလဲလို့ မောင်ပြန်မေးဖို့ လိုပြီထင်တယ်"

"မမေးနဲ့ လေ ... မောင့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဦးကမေးတာ ... ယောက်ျားတွေက ကိုယ့်ချစ်တဲ့ သူရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ့ချစ်သူကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြော ဝန်ခံရင် ဘယ်လိုအပြစ်ဖြစ်ဖြစ် ခွင့်လွှတ်ပေးတတ်ပေမဲ့ သူများ ပြော မှ သိရရင် သွေးထိုးစကားသေးသေးလေးနဲ့ လည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ရွံ့မုန်းသွားတတ်တယ်တဲ့ "

"အဲဒီတော့ မောင်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းက ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ထွက်သွားရုံပဲလေ ... မောင် လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုမှ တော့ ဦးက ဘာ

ယ်မျက်နှာနဲ့ နေရမှာ လဲ ... "

"ဒါဆို ဒီလိုဖြစ်လာရင် ငါ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှု မင်းမှာ ရှိခဲ့တယ်ပေါ့"

"မရှိဘူး ... "

ဒါဆို ကိုယ်က သွားတော့ဆိုရင် သူမ ဘာဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာ မသိဘူးလား။

ဒါမှ မဟုတ် တက်ခေတ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကိုတော့ အချိန်မရွေး လက်ဖျစ်တီး ခေါ်လိုက်လို့ ရတယ် ဆိုတာ မျိုးလား။

ကျွတ်

ရင်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲ ထိရသွားသည် ။ သူမကို သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီလိုပေါ့ ပျက်ပျက်နေရာ ထားခဲ့တာမဟုတ်။

"မောင့်ကို တစ်ခုပဲပြေ ... တက်ခေတ်ကို မင်းပြတ်ရဲ့ လား"

"ပြတ်လို့ မောင့်ကို လက်ထပ်တာပေါ့ ... မောင်ပဲ စဉ်းစားပါ။ တက်ခေတ်နဲ့ ဦးအပေါ်မှာ မောင့် စိတ် ပြတ်ရဲ့ လား ... မပြတ်ဘူးဆိုရင် ... "

"ဘာဖြစ်သွားမလဲ ... "

"မောင်စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ "

သူမက အလုပ်မပျက် စကား ပြောနေတာဖြစ်ကာ သူ့မှာ မင်္ဂလာဝတ်စုံ ခုထိ မလဲရသေး။

"မောင် ... အင်္ကျီသွားလဲလေ ... ဦးက ရေချိုးဦးမှာ "

ညဝတ်အင်္ကျီတွေကို ဗီရိုရှေ့မှာ ရှိသမျှအကုန်ဆွဲဖွပြီးမှ ပထမဆုံး ဆွဲ

ချထားတာကိုပြန်ရွေးထုတ်၏။ ပြီးမှ ကိုယ်မှာ ကပ်ကြည့်ပြီး မွေ့ရာပေါ်မှာ တင်လိုက်သည် ။

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဖုန်းကို နှစ်ယောက်စလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ မွေ့ရာခြေရင်းမှာ နောက်ပြန်ထိုင်နေသည့် အရောင့်ပုံစံက ဖုန်းကို ကိုင်မည့် ပုံမရှိ။

"ကိုင် လိုက်လေ မောင်"

"နေပစေကွာ"

ပြောပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ ပွတ်ပစ်၏။ ဦးက သူ့ပုံစံကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည် ။ ပြီးတော့ ကိုင်ထား သည့် အင်္ကျီကို ပြန်ချခဲ့ကာ

"ဟဲလို"

"... .."

"ဟုတ်တယ် ... သူ စိတ်ညစ်နေတယ်"

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသည့် အရောင့်ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သူ ထရပ်ပြီး ပြေးဆွဲ လိုက်ပေမဲ့ ...

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ဦးရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်း"

"ဝွက်"

အရောင်က ဖုန်းကို လုယူပြီး ချပစ်လိုက်သည် ။

"မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ ဦး ... ဟင် ... ဒါဖုန်းဆက်ကြားရမယ့်ကိစ္စလား"

"ကြွေးတာ မဟုတ်ဘူး လေ ... မောင့်ရဲ့ ကိုကိုလွင်က သိနေတဲ့ အသံနဲ့ ပြောတာ ... ဦးက ဘာကိုကြောက် လန့်ပြီး ညာရမှာ လဲ"

"အရှက်အကြောက်တရားဆိုတာ ရှိသင့်တဲ့ နေရာမှာ မရှိလို့ မရဘူး ... ဦးရာ ... မင်း"

"မောင်က ခုမှ အရှက်သည်းနေတာလား"

"ဦး ... "

"အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ မရဘူး ... မောင့်ကို နောက်ဆိုရင် မြင်မြင်သမျှလူက မေးကြဦးမှာ ... မောင် ရင်မဆိုင်ရဲဘူးဆိုရင်"

"ရင်ဆိုင်ရမယ့်အလုပ်က မောင့်အလုပ်လေ ... မင်း အလုပ်က မောင့်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိတွေပေးရမှာ ... မောင်တို့ ဘယ်လိုလက်တွဲဖြေရှင်းကြမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ရမှာ "

"ဦးကတော့ အဲဒါတွေ မလုပ်ဘူး"

"ဘာ"

"ဟုတ်တယ် ... ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှေ့မှာ ကိုယ့်ရဲ့ ပြစ်ချက် အနာအဆာတွေ တင်ပြပြီး အသနားခံဖို့ ဆိုတာ ဝေးပဲ"

"အသနားခံတာ မဟုတ်ဘူး လေ ... လူတိုင်းမှာ အပြစ်ကင်းကြတာမှ မဟုတ်တာ ... လင်နဲ့ မယားဖြစ်ပြီ ဆိုရင် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိထားရမှာ အရေးကြီးဆုံးပဲ"

"ဦးအကြောင်းကို ခုမှ သိရတယ်ဆိုပြီး ရင်နာနေတာလား"

"မင်း ပြောပြီးသားပဲ ဦး ... ခုမှ သိရလို့ မဟုတ်ဘူး ... သူများပြောမှ သိရတာကို ရင်နာတာ"

"အဲဒါကြောင့် မောင်ပြော လိုက်လေ"

"ဦး ... မင်းတော်တော့"

စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ရှာရင်း ဦးရဲ့ လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခါပစ်လိုက်မိသည်။

ဦးက သူ ကိုင်လိုက်သည့် လက်တွေကို မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စင်းကျသွားတဲ့ အထိ စိုက်ကြည့်၏။

ပြီးမှ မျက်နှာပေါ်က ဆံပင်တွေပါ ပါသွားအောင် မော့ပစ်လိုက်ပြီး

...

"မောင့်လက်တွေကို လွှတ်စေချင်တယ်"

"မင်း တားမြစ်ခဲ့တိုင်း မောင် အလျှော့ပေးခဲ့တာ"

"အခု မလွှတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလား"

"မင်းနဲ့ မောင် လက်ထပ်ပြီးပြီလေ"

"ဒါပေမဲ့ ဦးနားကို မောင် ကပ်လို့ မရဘူး ... ဦး ခွင့်မပြုဘူး"

"ဘာ...ပြောတယ်"

သူက မလွှတ်ပေမဲ့ ဦးက သူ့လက်တွေပေါ်က ထပ်ကိုင်ပြီး ဖြုတ်ချပစ်ကာ

"ဦးကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ... တကယ် သည်းခံ နားလည်နိုင်တာ မဟုတ်ဘဲ ဦးဘဝကို ဘယ်သူမှ ပိုင်ဆိုင် ခွင့်မရှိဘူး"

"ဘယ်လို ပြန်ပြောပါဦး ... မင်းဘဝနဲ့ ရင်းပြီး စကားထာဝှက်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ထင်ချင်သလိုထင်လေ ... ဒါပေမဲ့ မောင် မခံချိုမခံသာ ဖြစ်မနေရအောင် ပြောပြနိုင်တာရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဦးလက်ထပ်ခဲ့ဖူးတာမှန်တယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူနဲ့ ဦး ဘာမှ မငြိစွန်းခဲ့ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့ လဲထပ်သိ ချင်သေးလား ... ခုလိုမျိုး လေတိုက်တာကို မခံနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမှန်း မင်္ဂလာပွဲမှာ ပဲ သိလိုက်ရလို့ "

နားထဲမှာ ချည်ခင် တစ်ထွေးလုံး တိုးသိပ်ဝင်သွားတာလား ... ဒါမှမဟုတ် မွတ်လည်နေသည့် ဆုံလည် တစ်ခုပေါ်မှာ သူ ရပ်နေမိတာလား။

သူမ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ ... ဆိုလိုချင်တာက ဘာမှန်းမသိ ... သိနေတာတစ်ခုက သူမပြောနေသမျှ အမှန်တွေပဲဆိုတာပင်။

"ဒီလေမျိုးတိုက်တာကို ဘယ်ခံနိုင်မလဲ ... ဦးက အဲဒီလိုမိန်းကလေးပဲဆိုတော့"

"မဟုတ်ဘူး ဦး ... လေတိုက်မခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါကိုလေတိုက်တဲ့ အဖြစ်နဲ့ နှိုင်းလို့ မရဘူး ... ချစ် တဲ့ စိတ်ဆိုတာ လူရဲ့ ဘယ်နေရာမှန်းမသိပေမဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တချစ်ချစ်မြည်နေတာ"

"အဲဒါတွေကို ဦးမခံစားဘူး ... ဦးခံစားတာ တစ်ခုပဲ ... အဲဒါက ကိုယ့်အပေါ်မှာ စုံလုံးကန်းအောင် ချစ်မယ့်သူ ... အဲဒီလိုလူကို အလိုရှိတယ်"

"ဒါဆို မင်းရဲ့ အလိုရှိခြင်း မရှိခြင်းကို လက်ထပ်တဲ့ နည်းနဲ့ စမ်းသပ်တဲ့ သဘောပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး ဒါက ဦးအသုံးမကျလို့ ဖြစ်ရတဲ့ အပိုင်း ... ကိုယ့်အမှန်တရားနဲ့ ကိုယ်ရှိခဲ့ပေမဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်တိုင်းတော့ ဘယ်မှန်မလဲ ... ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်မှ သိခဲ့ရတာလည်း ဆုံးရှုံးအောင် ဦးနေချင်တယ်"

ကြည့်စမ်း ...

ပြောသွားလိုက်တာ ပေါ့ပေါ့လေး ... စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲတော့
ဖြစ်သွားမိကာ

"ပြောပါဦး ... အခု မောင်ဘာလုပ်ရမလဲ ... မင်း ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"မောင် ဦးကို လုံးဝမထိရဘူး ... ထိတာနဲ့ ဦးထွက်သွားမယ် ... ဒါ
ပဲ"

"ဘာ "

ဦးက ညဝတ်အင်္ကျီတွေ ကောက်ယူပြီး လှည့်ထွက်သွားကာ

"ကိုယ့်မိန်းမပဲလို့ သဘောထားပြီးတော့လည်း အနိုင်ကျင့်ဖို့ မကြိုး
စားနဲ့ ... မထိရရင် မကြည့်နိုင်ဘူးဆို ရင်လည်း ဦးပြန်ဝင်လာရင်ပြော
... မိုးမလင်းစေရဘူး"

"ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ထွက်သွားပေးမယ်"

"ဂျိမ်း"

ရေချိုးခန်းထဲဝင်တာ တံခါးကို အသံမြည်အောင်ပိတ်ပစ်သည်။

ကိုယ်က သောင်းကျန်းပြီး ချစ်တဲ့ သူက အနမ်းတို့ နဲ့ ချောသိပ်စေ
ချင်တာ။

အချစ်ရဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေကို ဘာတွေနဲ့ ဖာထေး ဖျောက်ဖျက်
သင့်တယ် ဆိုတာ မသိလေရောလား ... ဒါမှ မဟုတ် သူမ တမင်တ
ကာ ဒီလိုကကြိုးဆင်ခဲ့တာလား ...

သေချာတာက သူရဲ့ မင်္ဂလာဦးညဟာ ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းတဲ့ ဆောင်း

ညသန်းခေါင်းယံမှာ တစ်စီးတည်း ခရီးဝေးသွားနေရတဲ့ ဝန်တင်လှည်း
ကြီးလို ... ။

အေးလည်း အေးလို့ ... လေးလည်း လေးလို့ ... လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ တ
ကျိကျိ ...
